

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 207/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. J., K., zastúpeného advokátom JUDr. I. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 365/2009 z 11. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2011 doručená sťažnosť Ing. S. J. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 365/2009 z 11. januára 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva: *Rozhodnutím Krajského riaditeľstva PZ v K... zo dňa 27. 2. 2009 bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie... zo dňa 20. 11. 2008 vo veci údajného dopravného priestupku sťažovateľa. Sťažovateľ voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobu o preskúmanie tohto rozhodnutia v správnom súdnictve. KS v Košiciach žalobu sťažovateľa... zamietol. Voči rozsudku KS v Košiciach podal sťažovateľ odvolanie v ktorom namietal... v rámci priestupkového konania nebol vykonaný ani jeden dôkaz navrhovaný sťažovateľom, napriek skutočnosti, že sťažovateľ od počiatku konania navrhol vykonať nasledovné dôkazy... Podľa ust. § 46 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie... musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu... Vzhľadom na nevykonanie žiadneho dôkazu navrhovaného sťažovateľom nemohol byť spoľahlivo zistený skutkový stav veci... Podľa názoru sťažovateľa žalovaný vykonával účelovo iba dôkazy ktoré mali preukazovať vinu žalobcu a žiaden z dôkazov navrhovaných žalobcom nevykonali... Najvyšší súd... rozsudok prvostupňového súdu potvrdil... odvolací súd považoval vykonané dokazovanie za dostatočné a nevykonanie ani jediného dôkazu navrhovaného zo strany sťažovateľa nepovažoval za porušenie jeho práv a neuskutočnením týchto dôkazov podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán nepochybil.“*

3. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *«Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník... napadnuté rozhodnutie NS SR odporuje čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR čl. 36 ods. 1 Listiny ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že... došlo k porušeniu princípu „rovnosti zbraní“ nakoľko žiaden z dôkazov navrhovaných sťažovateľom nebol vykonaný a tak správne orgány ako aj konajúce súdy vychádzali iba z tvrdení a dôkazov ktoré sa*

rozhodol vykonať výlučne prvostupňový správny orgán... Podľa názoru sťažovateľa žalovaný vykonával účelovo iba dôkazy ktoré mali preukazovať vinu žalobcu a žiaden z dôkazov navrhovaných žalobcom nevykonal...».

4. Sťažovateľ tvrdí, že „Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa: 11. 1. 2011 spis. značka 8 Sžo/365/2009, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces.“.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľa garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 48 ods. 2 Ústavy..., čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy... rozsudkom Najvyššieho súdu... zo dňa 11. 1. 2011, č. k. 8 Sžo/365 /2009, porušené bolo...

Rozsudok Najvyššieho súdu... zo dňa 11. 1. 2011, č. k. 8 Sžo/365 /2009 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Najvyšší súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 254,88 €.“

6. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ pripojil k sťažnosti rozhodnutie policajného orgánu z 20. novembra 2008 o priestupku, rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 S22/2009-70 zo 17. júla 2009, odvolanie z 28. júla 2009 proti tomuto rozsudku a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 365/2009 z 11. januára 2001. Zároveň pripojil aj svoju „žiadost' o vypracovanie znaleckého posudku“ z 23. júla 2009 adresovanú Ú.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 365/2009 a jeho rozsudkom z 11. januára 2011 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (body 1 a 5).

11. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, pozn.) najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi

názormi a závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcim správny orgánom, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho nesprávneho posúdenia [pozri bod 2 – „rozhodnutie... musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci... odvolací súd považoval vykonané dokazovanie za dostatočné a nevykonanie ani jediného dôkazu navrhovaného zo strany sťažovateľa nepovažoval za porušenie jeho práv...“] a tiež bod 3 – „Vzhľadom na nevykonanie žiadneho dôkazu navrhovaného sťažovateľom nemohol byť spoľahlivo zistený skutkový stav veci a došlo... k porušeniu princípu rovnosti zbraní... žalovaný vykonával účelovo iba dôkazy, ktoré mali preukázať vinu, žalobu ...“].

12. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že podstatnou námietkou sťažovateľa je nevykonanie ním navrhovaných dôkazov (resp. účelové vykonanie dôkazov, ktoré mali preukazovať jeho vinu), ktorého dôsledkom (následkom) bolo vydanie (aj) odvolacieho rozhodnutia porušujúceho jeho v sťažnosti označené práva.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 365/2009 z 11. januára 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (listiny, resp. dohovoru).

15. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení po uvedení podstaty rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd uviedol:

„... Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci a že došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom.

V odvolaní uviedol, že v rámci priestupkového konania nebol vykonaný ani jeden dôkaz navrhovaný žalobcom. Podľa názoru žalobcu žalovaný vykonával účelovo iba dôkazy, ktoré mali preukazovať vinu žalobcu. Preto došlo podľa jeho názoru k porušeniu § 43 a § 34 správneho poriadku.

Podľa názoru žalobcu, názor krajského súdu, že by bolo nelogické domnievať sa, že služobné motorové vozidlo Policajného zboru by začalo s nasledovaním priestupku bez právneho dôvodu, keď v tom čase malo plniť iné služobné úlohy, má povahu prezumpcie

správnosti tvrdení žalovaného a nech by aj žalobca spochybňoval existenciu dopravnej nehody na ulici V. v K. akýmkoľvek skutočnosťami a navrhovanými dôkazmi bol by podľa názoru krajského súdu vo svojej obrane neúspešný, nakoľko prenasledovanie jeho motorového vozidla bez príčiny sa javí súdu ako nelogické. Žalobca ďalej poukazuje, že mu nie je zrejmé z akého dôvodu poukazuje krajský súd na ustanovenie § 35 správneho poriadku, ktoré rieši problematiku svedkov, pričom krajský súd uviedol, že správny orgán postupoval v súlade s § 35 správneho poriadku zadovážením si fotodokumentácie, z ktorej vyplýva poškodenie motorových vozidiel. Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie krajského súdu nedostatočne odôvodnené a ide preto o odňatie možnosti účastníka konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené navrhoval žalobca zmeniť rozsudok krajského súdu a vrátiť vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie a zaviazať žalovaného na úhradu trov konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že trvá na stanovisku vyjadrenom v rozhodnutí a odvolaní č. p.: KRP-18/DI-1/2009 zo dňa 27. 2. 2009, ako aj na skutočnostiach uvedených Krajským dopravným inšpektorátom... k žalobe... Uviedol, že je toho názoru, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je to uvedené v rozhodnutí o priestupku... Žalovaný preto navrhoval, aby Najvyšší súd... rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd... ako súd odvolací... preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu... Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. 1. 2011... V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok Krajského súdu..., ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného... zo dňa 27. februára 2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva PZ K., Okresného dopravného inšpektorátu v K... zo dňa 20. 11. 2008, ktoré bolo potvrdené a ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. d, 1/ zákona o priestupkoch a podľa ustanovenia § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch

bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 4 000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ako i povinnosť uhradiť trovy konania...
... v medziach odvolania Najvyšší súd... preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia...

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd krajský, že pri prejednávaní priestupku žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím a postupom správneho orgánu.

Najvyšší súd... vzhľadom na dôkazné prostriedky (správa o výsledku objasňovania priestupku /ul. V. a ul. P./, záznam o podaní vysvetlenia Ing. S. J., záznam o podaní vysvetlenia S. M., záznam o podaní vysvetlenia M. L., záznam dopravnej nehody /ul. V. a ul. P./, zápisnica o ohliadke miesta dopravnej nehody /ul. V. a ul. P./, plánok z miesta dopravnej nehody /ul. V. a ul. P./, fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody /ul. V. a ul. P./, zápis o dychovej skúške Ing. S. J., výpis z evidencie dopravných priestupkov Ing. S. J., zápisnica o podaní vysvetlenia npor. P. K., a napokon zápisnicami o podanom vysvetlení mjr. Mgr. M. B., npráp. M. L. a S. M.) ako aj skutočností z nich zistených má za to, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správny právny záverom.

Prvostupňový správny orgán vykonal dokazovania opakovane na základe zrušovacích rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu a tým odstránil nedostatky vytýkané mu v rozhodnutiach odvolacieho správneho orgánu, preto bolo rozhodnutie správnych orgánov obidvoch stupňov, ako aj rozhodnutie krajského súdu správne. Takýto rozsah vykonaných dôkazných prostriedkov nie je možné označiť za účelový resp. dôkazy zamerané na preukázanie viny žalobcu...

Spochybnovanie zistených skutočností, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalovaný potvrdil bolo aj predmetom odvolania.

Podstatou odvolania ako aj žaloby bola tvrdená nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorú žalobca videl v nedostatočne vykonanom dokazovaní.

Ďalej z argumentácie žalobcu vyplýva, žalobca namieta nedostatočne zistený skutkový stav veci, tým, že správne orgány nevyhoveli jeho žiadosti o výsluchy svedkov, a to majiteľa vozidla, ktoré riadil ako aj jeho otca a nevykonal konfrontáciu s p. M.

Odvolaací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka, (ods. 2).

Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením Správneho poriadku. Pokiaľ považoval správny orgán zistený skutkový stav za dostatočný na základe vykonaného dokazovania a výsluch navrhovaných svedkov, resp. konfrontáciu s p. M. nenariadil, nepochybil. Odvolaací súd dospel tak k záveru, že žalovaný mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o odvolaní a z toho dôvodu sa dôvodne rozhodol nevykonávať ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné a nadbytočné.

Navyše odvolaací súd z námietok žalobcu nezistil dôvody, ktoré by spochybňovali hodnovernosť získaných dôkazov. Iba všeobecná formulácia bez bližšej konkretizácie, že jeden z prítomných príslušníkov PZ mal byť opitý, nemá v priestupkovom konaní relevanciu. Naopak žalobca pri tomto tvrdení bol zaťažený dôkazným bremenom túto skutočnosť preukázať, resp. preukázať, že uvedená informácia, hoci bola hodnoverná, tak sa priestupkový orgán s ňou v konaní nezaoberal.

K námietke žalobcu, že mu nie je zrejmé z akého dôvodu poukazuje krajský súd na ustanovenie § 35 správneho poriadku, ktoré rieši problematiku svedkov, pričom krajský súd uviedol, že správny orgán postupoval v súlade s § 35 správneho poriadku zadovážením si fotodokumentácie z ktorej vyplýva poškodenie motorových vozidiel, Najvyšší súd... uvádza, že pri odôvodňovaní rozhodnutia, ktorým reagoval na námietku žalobcu uznáva, že došlo

zrejme ku chybe, ide však len o chybu v písaní, ktorá vzhľadom na kontext a obsah odôvodnenia prvostupňového rozsudku nespôsobuje nijaké pochybnosti o tom, na ktoré ustanovenie správneho poriadku sa krajský súd odvolával (§ 34 Správneho poriadku) a nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Podľa odvolacieho súdu dokazovaním v prvostupňovom správnom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 4 ods. 2 písm. c/ a § 51 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd, v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým zamietol žalobu žalobcu, nevidel žiadne pochybenie, a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.“

16. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúceho správneho orgánu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujúci skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 365/2009 z 11. januára 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto

časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy

20. Sťažovateľ namietal tiež porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom v sťažnosti nekonkretizoval, ktoré zo základných práv upravených v tomto ustanovení („Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“) bolo porušené. Z obsahu sťažnosti (pozri body 3 a 4) možno vyvodit', že porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ uvádza ako súčasť namietaného porušenia „základného práva... na súdnu ochranu a spravodlivý proces“. V ďalších – iných súvislostiach sťažovateľ porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy neuvádza a ani neuvádza žiadnu právne relevantnú skutočnosť majúcu toto jeho tvrdenie podporiť.

21. Nadväzujúc na svoje konštatácie, zistenia a závery uvedené v bodoch 15 až 19 ústavný súd poznamenáva, že nezistil žiadnu spojitost' medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Keďže (ako to možno usúdiť z textu v bodoch 3 a 4 citovaných častí sťažnosti) sťažovateľ namietal porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy výlučne v súvislosti (v spojitosti) so súčasným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (alebo ako ich súčasť) spôsobené najmä nevykonaním ním navrhovaných dôkazov (bod 12), je dôvodné odmietnuť jeho sťažnosť v tejto časti tiež ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) z už uvedených dôvodov odmietajúcich (vyvracajúcich) tvrdenia sťažovateľa o porušení týchto práv.

22. Keďže ústavný súd nezistil v postupe najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 365/2009 a jeho rozsudkom z 11. januára 2011 porušenie

práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, nemohlo dôjsť jeho postupom (rozsudkom) ani k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy. Aj v tejto časti ústavný súd odmietol sťažovateľovu sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

III.

23. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011